

gende midlertidige Lovforslag har jo det samme Formaal, er et Led i de samme Bestræbelser, og jeg skal derfor rette en Tak til den højtærede Indenrigsminister, fordi han har fremsat Lovforslaget og for de velvillige Udtalelser, han nu fremsatte om Sagen. Det staa sikkert klart for alle, som paa en eller anden Maade ere knyttede til Sparekassen, at hvordan end Sagen tænkes ordnet, og selv om det skulde lykkes at opnaa en efter Omstændighederne nogenlunde tilfredsstillende Ordning, vil det ikke kunne undgaas, at der maa følge et betydeligt Tab for dem, der særligt ere knyttede til Sparekassen. Dette Tab vil i første Linie ramme Sparekassens Garanter eller Tillidsmænd, der naturligvis maa indbetale det Beløb, som de garantere for. Men dernæst vil det ogsaa ramme Sparerne, idet de maa lide et Tab i det Indskud, de have i Sparekassen. Dette tror jeg imidlertid, at vedkommende ere forberedte paa. Det, som vi frygte, er, at hvis Sparekassen skal gaa fallit, vil Tabet ikke alene blive langt større, men ogsaa ramme langt videre, og navnlig vil det i saa Fald komme til at ramme Sparekassens Debitorer, Laantagerne. Hvis Laantagerne skulde blive tvungne til at stifte nye Laan for at indbetale deres Gæld til Sparekassen, vil dette ganske naturligt medføre en ret betydelig Udgift for dem, navnlig under de nuværende Forhold paa Pengemarkedet. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at Tabet vil række endnu videre, idet det er min Opfattelse, at hvis Sparekassen skal gaa fallit, ville mange, som staa udenfor Sparekassen, handlende og Haandværkere, komme til at føle Tabet i ikke ringe Udstrækning. Derfor er det, der fra saa mange Sider næres det Haab, at det maa kunne lykkes at hindre Sparekassens Fallit, og derfor er det, at der næres en Forventning om, at Staten vil yde Hjælp til, at dette kan undgaas, og række en hjælpende Haand frem.

Jeg skal naturligvis slet ikke her komme ind paa at omtale, paa hvad Maade en saadan Hjælp kan tænkes ydet, det Spørgsmaal ligger jo slet ikke for her. Men jeg turde maaske dog nok sige saa meget, at efter min Opfattelse vil der jo ikke kunne blive Tale om eller bør heller ikke blive Tale om andet end Hjælp til Selvhjælp. Der kan ikke efter min Mening blive Tale om andet end, at Befolkningen selv maa bære en betydelig Del af det Tab, som er kommet til Stede. Men jeg tror ogsaa, at Befolkningen er forberedt paa at bringe et ikke ringe Offer. Jeg skal her tillade mig at henlede Opmærksomheden paa den Ga-

rantitegning, som har fundet Sted, og hvorved 9—10,000 Garanter have tegnet sig for en Garanti-Kapital af over 6 Mill. Kr. Det er naturligvis særlig blandt Landbefolkningen, at denne Garantitegning har fundet Sted, dette er jo i øvrigt ret naturligt, men der er dog ogsaa mange Behoere i Købstæderne, der have tegnet sig som Garanter. Ja, selv her i København er der jo en større Kreds, der har ydet endogsaa en ret betydelig Støtte. Denne Haandsrækning fra Bybefolkningens Side til Landboerne under en for disse sidste vanskelig Situation er efter min Mening meget paa-skønnelsesværdig, og jeg føler mig overbevist om, at sjællandske Landboere i høj Grad sætte Pris derpaa, og ere meget taknemmelige derfor.

Der er et andet Forhold vedrørende Sagen, som jeg ogsaa kunde ønske lige at henlede Opmærksomheden paa, nemlig at her synes Skellet mellem de politiske Partier at skulle træde noget i Baggrunden; man ser nemlig blandt dem, der have tegnet sig som Garanter, baade Venstremænd, Højremænd og Socialdemokrater. Men naar nu Forholdet er dette, at Landboere og Byboere, Venstremænd, Højremænd og Socialdemokrater i Forening synes at ville medvirke til at hindre eller undgaa Sparekassens Fallit, turde der vel heri ligge et Haab om, at det ogsaa skal kunne lykkes at undgaa dette ved Behandlingen af senere Lovforslag her i Tinget. Jeg overser ingenlunde Vanskelighederne derved, de ville sikkert blive ret store. Men jeg har det Haab, at det skulde kunne lykkes at overvinde disse. Men en Ting er jo ganske nødvendig, nemlig at der kan blive Tid til at føre de Forhandlinger, som med Nødvendighed maa føres for at naa et Resultat og naa en Ordning af denne vanskelige Sag. For at skaffe den nødvendige Tid er det foreliggende Forslag jo fremkommet.

Efter at den højtærede Minister har omtalt de forskellige Bestemmelser, skal jeg om disse fatte mig meget kort. § 1 gaar jo kun ud paa at udsætte Fristen indtil 1. April 1909, saaledes at Sparekassen ikke skal kunne standses før den Tid. Jeg skal ikke udtale mig nærmere derom, idet jeg fuldt ud kan slutte mig til de Udtalelser, som Ministeren fremkom med. § 2 omhandler Ansættelsen af en tilsynsførende ved Sparekassen. Ogsaa dette kan jeg fuldt ud billige, og jeg skal her kun tilføje, at Bestyrelsen sætter megen Pris paa, at denne Ansættelse finder Sted, idet den tilsynsførende jo sikkert ved